Israel şi Biserica

Israel şi Biserica

Diferite căi ale lui Dumnezeu în diferite timpuri

Trebuie să avem cunoştinţă despre „adevărul dispensaţional“ pentru a înţelege corect Biblia. Dumnezeu a avut a face cu oamenii pe diferite căi în diferite timpuri şi a adus în ele revelaţii noi despre Sine Însuşi şi despre voia Sa. „Adevărul dispensaţional“ ne învaţă să deosebim corect aceste căi diferite şi să distingem natura lor în aşa fel încât trăsăturile caracteristice ale fiecărei perioade să fie înţelese. În felul acesta învăţăm adevăratul caracter al chemării noastre şi al perioadei în care ne aflăm.

Nota deosebită a dispensaţiei dinaintea noastră a fost Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. Perioada în care ne aflăm a început la Cincizecime (50 de zile după învierea lui Hristos, şi este marcată de trăsături complet diferite: Biserica, nu Israel este pe prim plan în gândurile lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu pentru Israel şi pentru Biserică

Nu ne referim la iudeii de acum când vorbim despre Israel. Ne referim la ceea ce era această naţiune în planul original al lui Dumnezeu pentru ei. Tot aşa, prin Biserică nu înţelegem vreo clădire sau denominaţie sau grup de credincioşi adunaţi împreună într-un anumit loc, ci, simplu, pe toţi cei chemaţi afară din lume de către Dumnezeu, pentru Sine Însuşi, în timpul acestei dispensaţii a respingerii lui Hristos – Biserica potrivit planului original şi al gândurilor Lui. Cuvântul grecesc tradus deseori „biserică“ înseamnă, simplu, „cei chemaţi afară“. În felul acesta, prin chemarea lui Dumnezeu şi locuirea în ei a Duhului Sfânt, toţi cei credincioşi sunt strânşi laolaltă în Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu.

Cuvântul „adunare“ folosit în trei feluri

Cuvântul „adunare“ (ekklesia: cei chemaţi afară) este folosit în trei feluri în Noul Testament: pentru a indica pe toţi creştinii dintr-un anumit loc (1 Corinteni 1.2; Coloseni 4.15), pe toţi creştinii de pe pământ într-un anumit timp (1 Cor. 10.32; 12.28; Efes. 1.22) şi pe toţi creştinii (chemaţi afară şi pecetluiţi cu Duhul Sfânt) dintre Cincizecime şi Răpire, care este venirea din nou a Domnului în văzduh (Efes. 3.21; 5.25). Vom folosi de obicei acest cuvânt în sensul lui din urmă (universal), deşi când vorbim despre adunare aşa cum este ea astăzi pe pământ, vom înţelege cel dintâi sens pe care l-am văzut: adunarea ar fi ca o armată care rămâne aceeaşi, deşi unităţile care o compun se schimbă şi ca număr şi ca personal.

Legea şi profeţii – până la Ioan

După ce am definit termenii, să observăm unele deosebiri. Ioan Botezătorul, cel care a mers înaintea lui Hristos, a fost ultimul din şirul lung al profeţilor din dispensaţia anterioară. Cuvintele lui Dumnezeu sub vechea dispensaţie s-au terminat la el. „Legea şi profeţii au fost până la Ioan; de atunci Împărăţia lui Dumnezeu se vesteşte“ (Luca 16.16).

Venirea lui Hristos în lume a fost descrisă de Zaharia ca zorii zilei, ca răsăritul din înălţime (Luca 1.78). Venirea Sa pe pământ vestea zorii unei zile noi – nu încă începutul ei. Domnul Isus avea o misiune de împlinit în mijlocul lui Israel şi avea să li Se prezinte pe Sine ca Mesia cel de mult promis. Mai mult, temeliile pentru binecuvântare trebuiau să fie puse în suferinţele de la Golgota. Dar când toate acestea s-au împlinit, după ce Domnul Isus a murit, a înviat, S-a înălţat la cer şi a trimis aici Duhul Sfânt, atunci ziua (dispensaţia) cea nouă a început. Era în adevăr nouă: era complet diferită de tot ce fusese înainte.

Trăsăturile dispensaţiei legii – deosebite de ale harului

Trăsătura caracteristică a vechii dispensaţii a fost legea, în timp ce harul este trăsătura principală a noii dispensaţii. Vechea dispensaţie a început cu darea legii la Sinai. Sub lege, Dumnezeu cerea omului, El avea să primească de la om ce Îi datora. Faptul că omul a dat greş imediat şi complet, nu l-a eliberat de noile responsabilităţi. Totuşi, Dumnezeu i-a spus lui Moise că, în îndurare, Îşi va reţine distrugerea ameninţătoare în vederea venirii lui Hristos (Exod 33.10). Cut oate acestea, legea a continuat să fie un îndrumător (Gal. 3.24) până ce avea să vină Hristos.

La timpul potrivit a venit Hristos. O putere mai mare decât legea era prezentă în El, aşa cum se vede în cazul femeii păcătoase din Ioan 8.1-11. Sub influenţa puternică a harului, cei făţarnici au fost convinşi mult mai profund decât sub lege. Mai departe, păcătosul era iertat; lucrul acesta nu-l putea face legea. În felul acesta, astăzi Dumnezeu dă şi omul primeşte. Noua dispensaţie este astfel marcată de harul care „domneşte prin dreptate spre viaţă eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 5.21).

Vechea dispesaţie pentru poporul Israel – Biserica, în afara naţiunilor

Vechea dispensaţie avea ca centru pe Israel, în timp ce noua perioadă este a Bisericii. Legea a fost dată numai lui Israel şi atenţia lui Dumnezeu era îndreptată asupra lui Israel ca naţiune. Privilegiile lor erau naţionale, nu individuale, deşi Dumnezeu întotdeauna a avut a face cu oamenii, personal, şi aceasta se arăta în mod deosebit în zilele de decadenţă naţională. Dar la începutul lor, Dumnezeu Se ocupa de ei ca naţiune, fără referire la starea spirituală a fiecărui individ; poziţia lui Israel înaintea Lui era pe o bază naţională.

De cealaltă parte, nu este nimic naţional cu privire la Biserică. Astăzi Dumnezeu cercetează toate naţiunile „ca să ia din ele un popor pentru Numele Său“ (Fapte 15.13, 14). Cei care sunt scoşi afară şi adunaţi pentru Numele Său formează Biserica. Deci, Biserica este în afara naţiunilor, nu este naţională şi nici internaţională. Ea este complet în afara deosebirilor naţionale şi total independentă de ele. Adunarea este o singură turmă (Ioan 10.16), un singur trup (1 Corinteni 12.13), o casă spirituală, o preoţie sfântă (1 Petru 2.5) şi o familie care cuprinde pe copiii lui Dumnezeu (1 Ioan 2.12; 3.1).

Mai mult, Adunarea este formată din persoane care individual, prin har, au ajuns într-o bună legătură cu Dumnezeu, au iertarea şi Duhul Sfânt locuieşte în ei. Numai în felul acesta ei au devenit mădulare ale trupului şi „pietre vii“ în casa spirituală.

Închinarea rituală în Israel – închinare în Duh în Adunare

O închinare rituală era în legătură cu Israel – şi ea prezenta imaginea unor lucrări viitoare ale lui Dumnezeu. Privilegiile Adunării sunt puse în legătură cu însăşi realităţile eterne – cu conţinutul, nu cu umbrele lor. Închinarea Adunării nu este formată de aducerea jertfelor şi de ceremonii simbolice, ci de „închinarea în duh şi în adevăr“ (Ioan 4.23, 24). Legea (iudaismul) avea „umbra bunurilor viitoare, nu însăşi imaginea lucrurilor“ (Evrei 10.1). Dar pentru noi au venit lucrurile mai bune. Hristos le-a adus (Evrei 9.24; 10.12), Duhul Sfânt le-a descoperit (1 Corinteni 2.9, 10) şi cel credincios le poate cerceta cu ochii credinţei (2 Corinteni 4.18).

Binecuvântările lui Israel, îndeosebi pământeşti; ale Adunării, cereşti, spirituale

Binecuvântările lui Israel erau în special pământeşti şi materiale, în timp ce ale Adunării sunt cereşti şi spirituale. Israel fusese învăţat să mulţumească lui Dumnezeu când în final au ajuns să stăpânească ţara promisiunii, luând din cele dintâi roade ale recoltelor lor şi aducându-le într-un coş înaintea Domnului, cu o recunoaştere a bunătăţii Sale pe buzele lor (Deut. 26.1-11). Dar apropierea creştinilor de Dumnezeu este cu totul diferită de acest fel material. Despre moştenirea noastră cerească se spune astfel: „Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Cât de complet este contrastul!

Destinul lui Israel este să fie mijlocul de binecuvântare pentru toate naţiunile în timpul celor 1000 de ani când Domnul va împărăţi (Isaia 60). Destinul Adunării este asocierea cu Hristos în cer (Apocalipsa 19.21 arătând Adunarea ca soţia Mielului).

Căile lui Dumnezeu faţă de Israel s-au întrerupt numai pentru un timp

Deşi moartea lui Hristos a marcat în acel timp întreruperea relaţiilor lui Dumnezeu cu Israel ca naţiune (ei atinseseră culmea la cruce), totuşi Dumnezeu a continuat unele încercări suplimentare cu Israel până la moartea lui Ştefan (Fapte 7.54-60) şi poate chiar până la distrugerea Ierusalimului în AD 70. Tot aşa, deşi prezenţa dispensaţiei în care suntem (şi Adunarea însăşi) a început în ziua Cincizecimii“, Dumnezeu a revelat treptat planurile Sale pentru Adunare peste câţiva ani, îndeosebi prin apostolul Pavel.

De asemenea, trebuie să notăm că şi căile lui Dumnezeu cu Israel s-au întrerupt numai pentru un timp. În viitor, toate promisiunile glorioase făcute acestei naţiuni vor fi împlinite. Simplu, Israel a fost pus deoparte, în timp ce Adunării i se dă principala atenţie. Când Adunarea va fi mutată în cer, Israel va fi din nou adus pe linia principală a relaţiilor lui Dumnezeu.

Deosebirea dintre adunarea din pustiu şi Adunarea Noului Testament

În Fapte 7.38, Ştefan vorbeşte despre „adunarea din pustiu“. Unele traduceir redau greşit „biserica din pustiu“ (n.t.). În felul acesta unii spun că Adunarea sau Biserica ar fi existat în timpurile Vechiului Testament. Israel era „adunarea“ în pustiu, tot aşa cum mulţimea răzvrătită a închinătorilor Dianei era numită „adunare“ în Fapte 19.41, dar acestea nu pot fi nicidecum puse în legătură cu „Adunarea“ Noului Testament. O greşeală făcută aici ar fi foarte serioasă, pentru că această confuzie a lui Israel cu Adunarea a fost folosită de unii pentru a aduce principiile şi ceremoniile iudaice în creştinism.

Oamenii mari ai Vechiului Testament nu fac parte din Adunarea Noului Testament

Oameni ca Avraam, Moise şi Ilie n-au făcut astfel parte din Adunare: ei erau din vechea dispensaţie. Din punct de vedere moral, aceşti oameni erau uriaşi, în timp ce mulţi din credincioşii de astăzi sunt pigmei. Dumnezeu îi va binecuvânta pentru credincioşia lor, dar nu ca o parte a Adunării. Chiar Ioan Botezătorul, faţă de care niciunul nu era mai mare, când este văzut din punct de vedere dispensaţional, era mai mic decât cel mai mic în împărăţia cerurilor (Matei 11.11). El aparţinea dispensaţiei robiei, iar noi, dispensaţiei înfierii (Galateni 4.1-7). Când era pe pământ, Domnul Isus a vorbit de ceva nou, de un lucru viitor, de care aceşti oameni mari din vechime nu aveau parte. Despre Sine, Stânca, El a spus: „Voi zidi Adunarea Mea“ (Matei 16.18).Ea avea să fie întemeiată pe Fiul Dumnezeului Celui viu, nu pe un profet, oricât de mare ar fi fost el. Aceasta este partea noastră!

Israel chemat să stăpânească ţara promisiunii şi din el să vină Hristos

Israel a fost chemat să ia în stăpânire ţara promisiunii pentru Dumnezeu, ca o garanţie că întregul pământ Îi aparţine Lui, chiar dacă Satan pusese stăpânire peste el. Când au intrat în ţara promisiunii, au trecut Iordanul ca poporul „Domnului întregului pământ“ (Iosua 3.11-13). Mai departe, chemarea lor era să păstreze în lume pe aceia „din care, după carne, este Hristos“ (Romani 9.4, 5).

Israel, dovada stricăciunii totale a omului

De asemenea, Dumnezeu a folosit pe Israel ca dovada finală a totalei stricăciuni a omului. Israel a fost separat de toate corupţiile care îl înconjurau şi a fost privilegiat mai mult decât toţi alţii şi totuşi, aşa cum se arată în însăşi legea lor (Romani 3.9-18), ei s-au arătat complet incapabili, şi în felul acesta au dovedit starea căzută fără speranţă a tuturor. Dacă, aşa cum se precizează în Romani 3.19, legea condamnă în întregime chiar şi naţiunea tratată într-un mod special şi binecuvântată a iudeilor care erau sub lege, atunci orice gură este închisă şi toată lumea „este sub judecată înaintea lui Dumnezeu“.

Adunarea este trupul lui Hristos

Pe de altă parte, obiectul şi scopul lui Dumnezeu cu Adunarea este că El este exprimat în ea. Ea este trupul lui Hristos (Efes. 1.23). Noi trăim şi ne exprimăm în trupurile noastre fizice; tot aşa Hristos trăieşte şi Se exprimă pe Sine pe pământ prin Adunae. De asemenea, Adunarea Îl reprezintă pe El pe pământ în acest timp al respingerii pământeşti şi al absenţei Sale. Satan a scăpat de prezenţa personală a lui Hristos aici pe pământ, dar El este aici ca fiind reprezentat de cei ai Săi. A atinge Adunarea sau pe unul care aparţine ei, înseamnă a-L atinge pe El. Saul persecutase pe cei credincioşi şi totuşi Domnul i-a spus pe drumul Damascului: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuţi?“ (Fapte 9.4).

Adunarea este şi casa Lui Dumnezeu în acest timp

Adunarea este şi casa lui Dumnezeu, singura casă pe care El o are pe pământ în acest timp (1 Timotei 3.15). Dumnezeu nu va fi alungat din propria Sa lume. De aceea, El locuieşte astăzi într-o casă pe care nici un împarat al lumii n-o poate arde sau distruge.

Adunarea, Mireasă a lui Hristos

Scopul final al lui Dumnezeu este să aibă o soţie pentru Hristos (Efeseni 5.25-27), un popor care, deşi în prezent ia parte la respingerea Sa, ca străini cereşti, vor avea parte pentru eternitate de gloria Sa cerească.

Binecuvântări specifice Adunării

Noi avem şi alte binecuvântări pe care Israel niciodată nu le-a avut. Una dintre cele mai mari este cunoaşterea lui Dumnezeu ca Tată, aşa cum ne este descoperit deplin în Hristos. „Numai nu L-a văzut vreodată pe Dumnzeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1.18). Apoi noi avem fapta, nu numai promisiunea împlinirii răscumpărării. Toate s-au schimbat prin lucrarea care s-a sfârşit a lui Hristos, la cruce. Mai departe, Duhul Sfânt locuieşte acum în credincioşi (Ioan 14.16; Fapte 2.1-4). Deşi Duhul Sfânt Şi-a exercitat influenţa întotdeauna pe pământ, prezenţa Sa care locuieşte şi rămâne în cei credincioşi este un lucru nou. De asemenea, relaţia noastră cu Dumnezeu este nouă. Noi nu mai suntem robi, ci fii (Galateni 4.4-7).

Mult mai multe s-ar putea spune, dar aceste patru fapte trebuie să ne arate ceva din bogăţiile de binecuvântări care ne aparţin, fiind creştini. Să mulţumim lui Dumnezeu că trăim de partea aceasta a crucii lui Hristos!

clickbible.org